

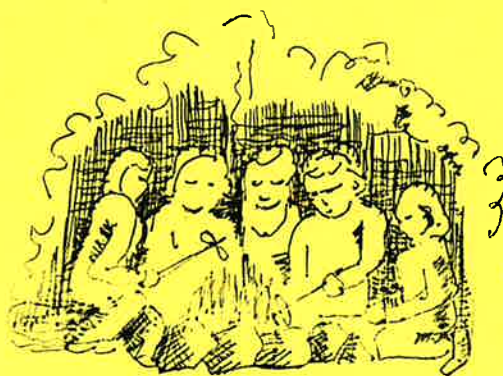
1935

1985

En rapsodisk berättelse
om femtio år med

Skogspojkarna

S O K 1935 - 1985

En rapsodisk berättelse om femtio år med Skogspojkarna.

Skogspojkarnas Orienteringsklubb femtio år, det är en händelse som naturligtvis måste uppmärksammas, inte minst därför att S O K är en synnerligen aktiv och vital jubilar som bär sina år med heder.

Man kan ju så här år 1985 fundera över vilka framtidsvyer de hade, de 13 grabbar som den 19 maj 1935 samlades på Nilssons konditori för att diskutera en bättre framtid för skidåkning och orientering i den goda staden Söderköping. Knappast troligt att deras drömmar sträckte sig 50 år framåt i tiden, man kan väl gissa att det först och främst var 1935 års problem som upptog deras tankar och som det gällde att göra något åt. Hur som helst, de tog ett enhälligt beslut om att bilda Skogspojkarnas Orienteringsklubb och gick så med friska tag till verket, att bygga upp den specialklubb som skidsporten, orienteringen och friluftslivet i Söderköping behövde.

Hur det begav sig den gången, det har SOK:s initiativtagare och förste ordförande, Rune Henell, berättat om i tidningen Ramunder i samband med klubbens 40-årsdag 1975. Han får berätta.

Det var så här det började.....

" Det var på eftersommaren 1934 som jag fick bege mig till Boden för att där göra min värnplikt vid dåvarande Skidlöparbataljonen, berättar Rune. S I S hade då orientering på sitt program och givetvis var jag intresserad av hur det den hösten skulle gå för S I S i orienteringstävlandet. Orientering var mitt stora intresse trots minimala framgångar på tävlingsbanan. Jag var ju dessutom medlem i S I S. Därför övertalade jag Erland Nyström, duktig S I S- orienterare, och Osvald Andersson, blivande 400- meterslöpare av landslagsklass och allroundaren Gösta Pettersson att per brev hålla mig underrättad om S I S-resultaten i östgötaskogarna. Så många brev fick jag väl inte. De som ändå kom gav mig besked om att framgångarna för S I S skogsluffare blev inte så många och stora. Tävlandet blev också sparsamt och av brevens innehåll kunde man utläsa att orsaken härtill var en relativt ointresserad SIS-ledning, som dessutom fann orienteringen dyrbar och föga inkomstbringande. Orienteringsgrabbarna var- rent ut sagt- inte nöjda med styrelsens njudda inställning till orienteringssporten.

Vi skulle diskutera detta vidare när jag kom hem på min första och enda permission, som skulle bli till julen. Det gjorde vi också. Eftersom det inte var direkt säsong för skogssporten, så tyckte vi att vi kunde låta frågan om en uppvaktning hos S I S: styrelsen bero till våren. Jag skulle då åter vara hemma i Söderköping. fri från åtta månaders värnplikt.

Jag kom och våren kom, fortsätter Rune, och då tog vi upp frågan. Hur vi resonerade

beslöt vi att lämpligast kanske var att bilda en egen specialklubb för orientering.

Alltså- en utbrytning från S I S ?

- Nej, absolut inte. Vi stod kvar som medlemmar i S I S och tävlade för dem i fri idrott och i fotboll och bandy. Nå, hur det var satte vi igång med att författa ett upprop med inbjudan om att vara med och bilda en orienteringsklubb. Denna inbjudan sändes till olika personer i Söderköping och dess omgivning. Vi drog oss inte för att uppvakta personer som väl aldrig satt sin fot på en idrottsplats, men som vi sett åka skidor eller promenerat i Ramunder eller i skogarna söder om Storängen.

Så många kom väl inte till vårt möte, som hölls på Bröderna Nilssons konditori vid Storgatan. Det var en söndag i maj 1935. Jag tror att vi var c:a 20, men de var så mycket mera intresserade och klubben bildades. En interimstyrelse tillsattes i vilken jag själv blev ordförande. Vilka de andra var har jag svårt att minnas, men jag vet att bland de som var med från början var Sture Blomberg, Thorsten Lindh, Knut Bergman, Gösta Furéh och Erland Nyström. Det kanske är fel av mig att så här ur minnet försöka få fram alla namnen- man kan så lätt glömma någon eller några.

(Och alla de tretton kom Rune inte ihåg, fullständiga listan över dem som var med från allra första början ser ut så här: Knut Bergman, Sture Blomberg, Sven Blomberg, Kurt Dahlin, Hans Eriksson, Gösta Furéh, Rune Henell, Eskil A Johansson, Bengt Johnsson, Thorsten Lindh, Olov Nilsson, Erland Nyström och Ragnar Wall.)

Hur meddelade ni födelsen ?

Vi fick in en liten notis i Söderköpings Posten om att klubben bildats. Inom parentes kan jag säga att redaktör Emil Janson blev mycket välvilligt inställd till klubben. Han hade inte längre sina sympatier hos S I S sedan de gått bakom ryggen på honom och låtit Olof Nilsons Herrkonfektion sätta upp ett vandringspris istället för det av Söderköpings-Posten traditionsenligt uppsatta i den årligen återkommande triangelmatchen i fri idrott mellan Söderköping, Valdemarsvik och Gusum. Hellre får de arkebusera mej än jag stöder S I S i fortsättningen, var hans besked. Därav kan man också dra den slutsatsen att vandringspriset i dessa friidrottskamper våra orter emellan hade stort PR-värde. Han lät göra iordning en kliché av Skogspojkarnas logotype och under denna fick vi sedan införa våra meddelanden om kommande arrangemang alldeles gratis, och arrangemangen blev många under närmast kommande åren.

Hur det var så väckte den första lilla notisen om att Skogspojkarnas OK bildats visst uppseende och eftersom jag figurerade med mitt namn i notisen fick jag de närmaste dagarna mottaga många elaka kommentarer. Särskilt från S I S- medlemmar. Jag kommer särskilt ihåg att Eric Samuelsson, vaktmästare på Vikingavallen, ville

slå vad med mej om en femma, att klubben inte skulle leva året ut. Det var flera som kom med liknande profetior.

Sammanträden hade vi strängt taget varje vecka och till dessa hade vi inga tillgängliga lokaler eller också var de allt för dyra att hyra. Vi förlade därför sammanträdena till Ramunderberget eller i Storängsskogen. Platsen angavs i kallelsen meddelst karttecken. Styrelsesammanträdena kunde vi däremot ha hemma hos någon styrelseledamot.

Hur kom namnet Skogspojkarna till ?

-Redan från början kom vi överens om att klubben endast skulle ägna sig åt skogs-sport- alltså orientering, skidor och friluftsliv. Det låg då nära till hands att det skulle vara ett namn som hade med skogen att göra. Ramunder var nog på förslag. Vi trodde oss förstå att det skulle bli mest pojkar i klubben och efter ett hit och ditsnack så blev det Skogspojkarna OK. Det var ett namn som låg bra i munnen. Jag tror att det är många senare bildade orienteringsklubbar, som skulle vilja ha det namnet. Jag vet att vi var mycket stolta över namnet och det hoppas jag att klubbens nuvarande medlemmar är.

Några bekymmer i början ?

Ja, det var ekonomin. Vi var inga högavlönade i klubbens ledning som kunde satsa pengar. Faktiskt var det så en gång att vi gick med en tiggjarlista och knackade dörr., med skiftande framgång. En annan gång skrev vi till Norstedts förlag i Stockholm och bad att de skulle skänka oss en uppsättning inbundna böcker. Norstedts tyckte sedan i ett brev att det var fräckt och tilltagset framställt, så de skickade oss en låda med ett tjugotal fint inbundna böcker. Ett par av våra snickarkunningar gjorde till dessa böcker en fin bokhylla. På detta blev det sedan ett lönsamt lotteri med många och lättsålda lotter. Lotteri tog vi alltid till är vi behövde pengar och bl.a. vet jag att min konstutövande broder Folke fick skänka oss en tavla. En annan gång skänkte systrarna Maj och Signe Carlsson en docka som vi lottade ut.

Jag minns också att vi beställde en sats klubbålar och dom kom som postförskott och det blev en negativ överraskning för oss. Vi hade nog räknat med kredit från leverantören. Men när bekymren var som störst var hjälpen nära. Stig Lindh, en bror till Thorsten hade kommit hem från en nioårsvärvning vid Skeppsgosseåren i Karlskrona och hade ned sig ett mer eller mindre stort muckarbidrag. Vi fick låna av honom så vi kunde lösa ut paketet. Lånet gick till på så vis att vi fick skriva en växel, jag och Sture Blomberg, men då våra namn helt säkert inte gick så bra i banken fick Stig vara bank. Vi fick hos honom varje månad omsätta växeln med nedskrivning och ränta, som dock var under gällande bankränta."

Så långt Rune Henells berättelse från de första åren.

Det var inga nybörjare inom idrotten om startade S O K. Som framgår av Henells berättelse hade man ett förflutet inom S I S, där man var medlemmar och tävlade

i orientering och på skidor. I dessa idrotter hade S I S: arna haft stora framgångar efter östgötska mått mätt, under tjugotalet. Rune Henell berättar i S I S minnesskrift från 1942, då S I S firade 25 år, om detta under rubriken -Före Skogs-
pojarna.

För S I S tävlade kring 1930 ett stabilt orienterings- och skidgäng. Så här skriver han i minnesskriften. " Hur väl erinrar sig inte gamla storhejare som Evert Karlsson- Söderköpings om inte Östergötlands jämnaste orienterare, som med klar hjärna och kraftigt löpsätt sökte sin väg genom skogen, Gösta Furéh- "vinthunden"-som med kompassen alltid uppslagen, smidigt och lätt gled fram i terrängen, o-möjlig att följa för andra. Erland Nyström- "orienteringsprofessorn" kallad- var ett länge dominerande namn och som i sin karaktäristiska stil lunkade i jämt tempo backe upp och backe ner. Han blev den förste som hemförde ett DM-tecken till Ramunderstaden, efter seger på en lång och tråkig Vångabana. Dessa tre stod i särklass och det blev bara Evert Karlsson av dessa som icke blev förunnat distriktsmästerskapstecknet, fast han kanske var den mest värdige av dem.

Om dessa tre S I S:are var de klarast lysande stjärnorna en längre tid, så var de dock inte allt som S I S hade av stigfinnaradel. Det vore nämligen orätt att i en sådan här återblick glömma bort sådana namn som den populäre Hugo Carlén, eller Thorsten Lindh, Kurt Björklund, Olof Axberg, Göran Nilsson och Eskil A Johanson, vilka alla voro trogna delägare i de lagpris som S I S hemförde." Så långt Rune Henell om gamla tider.

Rune Henell blev S O K: s förste ordförande och styrelsekamraterna hämtades alla ur "de erfarnas gäng". Erland Nyström, Gösta Furéh, Thorsten Lindh och Sture Blomberg som alla var med i den första styrelsen, var också aktiva idrottsutövare vid sidan av föreningsarbetet. Det här kan sägas vara signifikativt för S O K, ett grunddrag som stått sig under alla år i stort sett och som går igen även i dagens S O K.

Rune Henell såg till att det inte bara blev idrott i klubben, fritidslivet och kamratskapet fick sin beskärda del av styrelsens omtanke. Redan startåret skaffade sig klubben en sportstuga vid Lunds by, den invigdes 7 dec. 1935. Den blev mycket uppskattad, även av allmänheten, och det var full fart i "Snurren", som stugan kallades, redan från början. Den 9 december 1936 t.ex. hade man 180 besökare i stugan, detta mitt i vintern och med den tidens kommunikationsmöjligheter. Men man hade från Ullebro snitslat ett skidspår upp till Lund, det s.k. Röda spåret, och de flesta kom säkert spänstande den vägen.

Stugan vid Lund hade man kvar till 1946 och många är de tillställningar som gått av stapeln där, skidkarnevaler, luciafester, vedhuggartävlingar, varpatävlingar, äggsexor o.s.v. Drothemsrekordet i äggätning tog en gång Sven Blomberg genom att sätta i sig 23 ägg. Kanske ett rekord som står sig även idag, vem vet ? Men stugan var även sammanträdeslokal för allmänna möten och givetvis tävlingscentral för skid- och orienteringstävlingar i det lilla formatet, och för träningar av olika slag.

Skogspojkarna var namnet till trots även klubben för "Skogsflickorna", de som åkte skidor och som orienterade. Redan 1935 hade klubben damklass på en propagandatävling. Året därpå fanns ett gäng flickor med som medlemmar och som flitigt var med i orienteringen, framför allt i tävlingar hemmikring. De bör hedras genom att nämna dem så här: Gunvor Henell, Greta och Stina Olsson, Britta Lagerman, Alda Gustafsson, Ragnhild Sköld, Juijan Johansson, Tyra Karlsson och Harriet Nilsson. Första flickan i S O K:s styrelsen var Stina Olsson, som kom in där vid årsmötet 1937.

De första åren tävlade man lite här och var, ordnande till eller var med och tävlade på J U F-tävlingar, godtemplarmästerskap, ordnade "vårblotstävlingar" och klubbmatcher mot NAIS och Ringarum. Men även i större sammanhang var man med inom länet. Erland Nyström vann Y O-klassen i Mjölbys nationella 1935, Thorsten Lindh blev 3:e man på DM samma år och Kurt Dahlin vann juniorklassen i Mjölbys nationella 1936. Orienteringen dominerade intresset de första åren, men S O K glömde inte bort skidsporten för den skull, fanns det bara snö så ordnades skidtävlingar. Skidans Dag arrangerades i samarbete med S I S med Vikingavallen som stora och målplats. En triangelmatch mot Gusum och Valdemarsvik 1938 berättar protokollboken om, sportstugan som start och målplats, och S O K ställde upp på DM i skidbudkavle och längd-DM detta år.

Om ekonomi har Rune Henell berättat i tidningen "Ramunder", men det finns mycket mera om detta att läsa i de gamla protokollen. Medlemsavgifter de första åren var 4 kr. för seniorer och 2 kr. för ungdomar under 17 år, och det gav ju inte så mycket i kassan. Man fyllde på med inkomster från lotterier och fester. Som vi ser det idag är det småslantar det rör sig om, men penningvärdet var ett annat då. En basår på logen Vidar gav 78 kr. netto, första Sandenfesten 1937 gav 333 kr i netto, 1938 blev det 235 kr och 1939 ett netto på 620 kr. En fet vid Venneberga 1942 gick med 334 kr i vinst. Ibland gick det sämre, från en dansafton på Stads-hotellet kunde kassören rapportera inkomster om 332 kr och utgifter om 321:93. Netto 7 öre, men det gick i alla fall ihop utan förlust och det kan ju också bokföras som en vinst.

Krigsåren spåras i protokollen på många sätt. En insamling till Finland fick ett bidrag med en krona per medlem, d.v.s. 60 kr. Och man bidrog till landets försvar genom att teckna 700 kr i "Försvarslånet" år 1940. Kurt Dahlin och Arne Moberg blev "Finlandsfrivilliga". Krigsåren gav klubben delvis nya uppgifter, lite vis sidan av det vanliga. S O K ordnar "Riksorienteringen" och "Riksskidmarschen" för att därmed spänsta upp Söderköpingsborna inför något som kanske kunde hända. Och S O K svarade för skidspår och orienteringsbanor när hemvärnet arrangerade fälttävlingar.

Styrelsen förändrades så småningom, 1937 blev Rune Boren kassör, ett uppdrag som han behöll till 1969. Erland Nyström blir ordförande 1938 då Rune Henell flyttar från Söderköping och han efterträdes 1940 av Gustaf Moberg på den posten. Vid den tiden har också de flesta av stöttepelarna från startåren lämnat Söderköping för att söka sin utkomst på andra orter. Den "andra generationen" skogspojkar hade hade tagit över.

Hur blev då 40-talet för S O K? Ja, naturligtvis inte utan bekymmer. Krigsåren var besvärliga i många hänseenden. Men nya orienterare kom till, de som var med från S I S-tiden lade av med tävlingsorienteringen efterhand. Resorna till tävlingarna var besvärliga, man fick ta sig dit med tåg för det mesta och arrangörerna fick därför lägga start och målplats i närheten av någon järnvägstation. S:t Olofs-träffen 1942 gick vid Stavsjö, och där t.ex. ställde S O K upp med 13 man därav 13 juniorer. Simonstorp, Svennevad, Ändebol, Ålberga och Bjärka-Säby var andra platser i dessa årens orienteringshistoria. Man försökte hålla igång.

1945 arrangerade S O K Östergötlands DM i nattorientering på en 10,5 km lång bana med start vid Skönberga hpl och mål vid Skärpinge. Banläggare Erland Nyström, Gustaf och Arne Moberg, 51 anmälda, 38 startande, 27 fullföljde, bara seniorklass. Så kunde en nattorientering se ut strax efter krigsslutet. Jubileumstävlingen 1945 fick god kritik.

Åren därefter kom nya orienterare till S O K och förstärkte den lilla stamtrupp som fanns kvar, främst på juniorsidan. Nils-Erik Johansson, Gunnar Johansson, Rubert Engblom, Nils Karlsson, Åke Nilsson, Ivan Forsén, Rune Andersson bl.a. var de som nu förs fram i orienteringssammanhang och under slutet av 40-talet och en bra bit in på 50-talet hade S O K ett bra gäng orienterare. Men mot slutet av 50-talet hände det som hänt tidigare, några tappar intresse och slutar, andra flyttar från Söderköping för jobb någon annan-stans.

Men även styrelsen hade förändrats, Rune Boren var kassör fortfarande, men det blir byte på ordförandeposten. Arne Moberg efterträder broder Gustaf 1950 och en av de unga, Gunnar Johansson, blir sekr. Arne är ordförande fram till 1954, och därefter Åke Nilsson och Evert Appelqvist åren fram till 1958, då Arne Moberg återkommer som ordförande. Men verksamheten var på nedgång, protokollet från styrelsens sammanträde den 8 januari 1958 konstaterar lite pessimistiskt " att det är svårt att ordna resefrågan för S O K:s tävlingsdeltagare, som inte är flera än tre- fyra stycken". Och då hade Nils-Erik Johanson och Rubert Engblom redan anmält att de kommande säsong skulle tävla för Norrköping resp. Linköping. Men årsmötet väljer styrelse och uttalar sig för att hålla samman klubben.

1960, årsmöte på Duveklint. Protokollet berättar knapphändigt om att " Blev det diskussion om hur klubben skulle drivas i fortsättningen, det beslöts att det skulle väljas en styrelse som förut". Klubben fyller 25 år och lever vidare med lite liv. 25-årsjubileet firades i all enkelhet med en kaffefest i samband med årsmötet. 15 deltagare enligt gästboken. Sedan är protokollet tyst i sju långa år.

7.
"Överlevnadsstyrelsen" under dessa år utgörs av Arne Moberg ordf, Rune Boren kassör, Evert Appelqvist sekr. och Åke Nilsson och Gustaf Moberg. Men även om orienteringen var vilande under dessa sju år, så fanns ett kamratgäng kvar som höll lågan brinnande och som träffades ibland, Klubbstugan på Duveklint hade S O K kvar till 1961 och den användes som samlingsplats och utflyktsmål.

1967-" överlevnadsstyrelsen " sammanträder den 25 februari hemma hos Gustaf Moberg och han hälsar välkommen, enligt protokollet, och tycker "att det är roligt att åter samlas efter 7 års uppehåll. Han meddelar att det nu finns intresse för att sätta fart på S O K igen och det beror främst på att intresset för skidåkning vaknat". Styrelsen beslutar att ett allmänt möte skall utlysas till fredagen den 10 mars för att ta upp en diskussion om klubbens framtid.

Protokollet från detta allmänna möte ger besked om att det var intresset för skidsporten som låg bakom tanken att återuppta klubbens verksamhet. Thore Kulin och Bo Nelzén representerade och talade för skidornas folk och Lars-Erik Ohlsson kanske för orienteringen. Mötet kom överens om att "överlevnadsstyrelsen" skulle kalla till ett årsmöte och som valberedning inför detta utsågs Thore Kulin, Lars-Erik Ohlsson och Gustaf Moberg. Detta återupplivningsårsmöte hölls den 16 april 1967. Den "gamla styrelsen" återvaldes med ett undantag, Gustaf Moberg avgick och in kom Ragni Johansson- Wätz som representant för nytt och ungdomligt. Årsmötet diskuterade klubbstuga och el-ljusspår och mötesordförande avslutade med en förhoppning om framgång för S O K som idrotts- och kamratförening.

Skogspojkarna var åter i verksamhet. Furuklippan förhyrdes som klubbstuga och skidspår drogs upp i terrängen öster därom. Skidsektion tillsattes på hösten 1967 och redan 4 januari året därpå arrangerade S O K en kretstävling på skidor för ungdom. Ekonomin stöttades upp med lotterier och nya medlemmar strömmade till, många med "skidor på fötterna". Årsmötet 1968 valde såväl skidsektion som orienteringssektion, i skidsektion invaldes Marianne Carlsson, ett för S O K mycket betydelsefullt val. Det här första året efter nystarten kom bl.a. Olle Peterson, Börge Engström, Kurt Karlsson, Bengt Johansson och Olle Johnsson som nya medlemmar till klubben och man kan redan detta år skönja konturerna av "tredje generationen S O K:are", de som efterhand skulle ta över mer av arbete och ansvar inom klubben.

Skogspojkarna hade gjort en rivstart, men förankringen bakåt i tiden släpps inte helt. Arne Moberg sitter kvar som ordförande till 1979, då Olle Peterson tar över, Rune Boren lämnar som tidigare sagts kassörposten 1969, Evert Appelqvist lämnar styrelsen 1975, och den nya generationen har tagit över helt. Skidsporten breddas S O K: arna åker Vasalopp och tränar rationellt, och orienteringen nydanas i flera avseenden, blir både elitidrott och breddidrott på ett helt annat sätt än tidigare. Till detta bidrar bl.a. de nya orienteringskartorna som gör orienteringen roligare, men också en höjd levnadsstandard, där bilen blir en tillgång som möjliggör att hela familjen kan följa med på tävlingarna. Allt flera klasser för alla åldrar och för alla kunskapsnivåer gör att orienteringen får en karaktär av idrott för alla. Det samma gäller även skidsporten som med alla sina klassindelningar gör det möjligt för alla att med framgång hävda sig i konkurensen.

Skogspojkarna hänger med i svängarna, tar till sig det nya i tiden samtidigt som man rent organisatoriskt bygger upp klubben genom regelbundna styrelsesammanträden och en effektiv sektionsverksamhet. Börge Engström och Olle Johnsson deltar i en banläggarkurs i Vaxholm 1972 och då är redan S O K:s första orienteringskarta på gång. Den nämns i protokoll från vårsammanträdet 1971, då orienteringssektionen fick i uppdrag att handha alla detaljer kring kartritningen. På höstmötet samma år anmäles att man fått kommunalt bidrag till kartan och på årsmötet 19 januari 1973 finns provtrycket av Ramunderbladet klart i skala 1:10.000. Borgbergskartan kom 1973, Albogakartan 1976 och Skogshemskartan 1977. Tomtaholmsbladet har årtalet 1980 och Mörknekärrskartan 1983. Ett jättejobb som fritidsarbete, bakom dessa kartor, och man gör nog ingen orätt om man därvid nämner Börge Engström och Olle Johnsson. De nya kartorna ger S O K möjlighet att arrangera tävlingar i lite större format. Vårsammanträdet 1973 får en rapport om att den första Ramunderträffen förbereds. Det är tävlingsledaren Lennart Standar och banläggarna Börge Engström och Olle Johnsson som "redogör för förberedelsearbetet för klubbens första Ramunderträff den 11 augusti 1973". När, var och hur man tagit beslutet om Ramunderträffen framgår av styrelsens protokoll, och det är ganska karaktäristiskt för klubbens arbete. De stora besluten tas inte alltid vid protokollförds sammanträden, sektionerna jobbar, kommer överens, man vet var man har varnadra. Huvudsaken är att jobben blir gjorda, och man litar på att den som fått ett uppdrag också ser till att det blir utfört. Den första Ramunderträffen, med målplats vid Tåby gårds marker vid Beatelundsvägen, blev inte den sista. 1974 kom den andra med samma målplats som den första, 1977 målplats Skogshem, 1979 målplats vid Liljerum, 1981 vid Tomtaholm och 1983 på Tallbackens marker vid Tomtaholmsvägen. Alla lyckade tävlingar, genomförda på ett förtjänstfullt sätt, och även med gott ekonomiskt resultat. Man kan fundera över hur många arbetstimmar som ligger bakom allt jobb med kartritning, banläggning, och annat förberedelse- och genomförandearbete för att det ska bli ett netto för klubben vid dessa stortävlingar.

Natt-DM arrangeras av S O K 1978 och senaste stortävlingen kommer väl alla ihåg, Östergötlands Dag-DM vid Närby i Drothem och på Börge Engströms senaste karta, Mörknekärrskartan.

Skidsektionens energiska arbete ska inte glömmas bort, trots motigheter med snöfattiga vintrar har den hela tiden jobbat hårt och bra. Många har arbetat i skidsektionen under åren efter 1967, några särskilt länge. Marianne Carlsson har förstås betytt oerhört mycket där, men också Erland Carlsson, Ebbe Sundell, Nils Larsson, Bo Ramstedt och Sven-Olov Svensson har jobbat i skidsektionen i många år. Det är framförallt ungdomsverksamheten som sektionen ägnat sitt intresse och där måste Klotenlägren nämnas, det första vad man kan se i protokollen år 1977, då med 42 deltagare. Med mycket annat kan bokföras på skidsektionens konto, Skidans Dag, poängtävlingarna vid Petersburg, skidstafetter och Östergötlands DM på 5 mil år 1983. Men det året hade Söderköping snöbrist så tävlingen fick gå i Godegård. Om det var intresset för skidåkning som 1967 fick S O K att vakna upp, och mycket

tyder på detta, så avspeglas detta bl.a. i deltagandet i Vasaloppet. 1970 t.ex. utdelades Vasaloppsdiplom till 22 deltagare på S O K:s vårsammanträde. Och numera åker både Skogspojkar och Skogsflickor Vasalopp.

Klubbstuga har alltid varit ett förstahandsintresse i S O K, redan startåret 1935 invigdes den första. Och vid återstarten 1967 tog man redan på det första årsmötet upp frågan om en klubblokal. Det blev Furuklippan under några år 1968-1970 bl.a. för att där kunna lägga upp skidspår för träning och tävlingar. När så Petersburg med el-ljusspår, kom till flyttades skidverksamheten dit, och kontraktet på Furu-klippan sades upp. Men en egen lokal behövdes, ansåg man, och letade efter en lämplig sådan i eller nära staden. Det blev först en källarlokal vid Ågatan åren 1975-1976 och sedan Skogshem fram tills nu. Nästa klubbstuga är på gång och det blir S O K:s första "egna hem" om allt går enligt planerna. Första september 1983 skedde "det stora lyften" då den gamla militärbaracken flyttades från Norr tull upp till Hamraskogen och fogades samman för att klara tiden fram tills en grundlig upprustning kan ske. 70.000:- har hitintills flyttning m.m. kostat, av denna summa har Söderköpings kommun bidragit med 40.000:-. "Nya Skogshem" eller "Hamrastugan" eller vad den till sist kommer att kallas, den bör kunna bli den Skogspojkarnas egen stuga som man drömde om i S O K redan från första stund. Med säkerhet skulle Rune Henell ha gillat den om han fått uppleva dess tillkomst. En gång i tiden drömde man om en tomt för klubbstuga vid Klarsjön. Rune Henell ritade förslag till en stuga där och hade den drömmen blivit verklighet då, hade den fått ett toppenläge. Men för dagens S O K och med den verksamhet som klubben i dag bedriver, kommer stugan i Hamraskogen att få ett idealiskt läge.

Det finns anledning så här i jubileumstider att påminna om Söderköpings kommuns insatser för S O K:s framgångar under 70- och 80-talen. Kommunfullmäktige, Kommunstyrelsen och Fritidsnämnden har genom kommunala bidrag till klubben stöttat upp verksamheten på olika sätt, till kartframställning bl.a. och för inköp av snöskoter med utrustning för spåruppläggning. För detta finns det goda skäl att framföra ett tack till Söderköpings kommun och hoppas att Skogspojkarnas Orienteringsklubb i någons mån "betalat igen" en del genom sin ungdomsverksamhet och genom att kommuninnevånarna haft tillgång till märkta vandringsleder och skidspår.

En rapsodisk berättelse om Skogspojkarna, har vi kallat våra anteckningar från gångna femtio år. Den gör inte anspråk på att vara fullständig och uttömmande, det finns mycket mer att hämta fram ur gamla protokoll, handlingar, klippböcker, gästböcker och resultatlistor. Kanske har vi utelämnat handlingar och personer som vi borde ha nämnt, men materialet är större än vi tänkt oss och tiden vi tog på oss blev för knapp. Men det går väl flera jubileumståg och vi kan tänka oss att S O K kommer att få plats för ett välordnat arkiv i sin klubbstuga, som gör det lättare att vaska fram det väsentliga och intressanta i S O K:s historia. Något av vad vi hittat i gömmorna, utöver det som här finns med, kanske vi kan berätta om munt-

ligen på jubileumsfesten på Brevik och en del tänker vi visa som en anspråkslös utställning där.

Det fanns ett uvgång inom SOK en gång i tiden. Ingen av oss tre var med då klubben bildades, vi kom med under de första åren dock, och ingen av oss kom med i uvgänget, vi var väl för gröna som orienterare då det begav sig och ÖVERUVEN lämnade S O K redan 1938. Men som "gamla uvar" i S O K-sammanhang kan vi väl få gratulera Skogspojkarnas Orienteringsklubb till alla framgångar som klubben haft under 70- och 80-talen och tacka alla dem som bidagit till dessa, genom ett ideelt arbete som är av imponerande omfattning. Och till sist önska framgång för klubben under kommande år.

Skogspojkarna

Gustaf Rune Sture